

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoE/141/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412205823
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6412205823.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Márie Kubincovej, PhD., v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpenému Advocate, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. D. XXXX/X, XXX XX J. E., právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ivanom Nestorom, Exekútorský úrad so sídlom Haburská 49/A, 821 01 Bratislava, pod sp.zn. EX 852/2014, o vymoženie 198,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 10Er/423/2012-166 zo dňa 4. augusta 2021, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 10Er/423/2012-166 zo dňa 4. augusta 2021 v napadnutej časti, ktorou návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol, p o t v r d z u j e .
- II. Odvolanie povinného proti napadnutej časti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 10Er/423/2012-166 zo dňa 4. augusta 2021, ktorou návrh povinného na odklad exekúcie zamietol a rozhodol o pokračovaní exekúcie o d m i e t a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením sp.zn. 10Er/423/2012-166 zo dňa 4. augusta 2021 prvou výrokovou vetou návrh povinného na zastavenie a odklad exekúcie zamietol. Druhou výrokovou vetou rozhodol o pokračovaní v exekúcii.
2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že dňa 26.04.2017 bol súdu prvej inštancie doručený návrh povinného na odklad exekúcie, jej vyhlásenie za neprípustnú a zároveň návrh na jej zastavenie. Uviedol, že o návrhu povinného na odklad exekúcie, jej vyhlásenie za neprípustnú a jej zastavenie rozhodol uznesením č.k. 10Er/423/2012-101 zo dňa 13.09.2018 tak, že exekúciu vyhlásil za neprípustnú a povolil jej odklad. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 41CoE/94/2021-146 zo dňa 14.07.2021 uvedené uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že zo záverov odvolacieho súdu z bodu 13. odôvodnenia vyplýva, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinným nie je spotrebiteľský a tým zmluva o úvere nie je v rozpore so spotrebiteľským právom.
3. V posudzovanej veci súd prvej inštancie uviedol, že predloženému návrhu na zastavenie a odklad exekúcie nie je možné vyhovieť. Z obsahu predložených listinných dôkazov zistil, že v zmluve o úvere (obdobne ako na vystavenej zmenke) je povinný (dlžník) označený aj ako živnostník s obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom, zapísaný v živnostenskom registri pod č. 680-14389, t.j. údajmi, ktoré nie sú potrebné na identifikáciu fyzickej osoby, ktorá zmluvu neuzatvára v rámci jej podnikania. Súd prvej inštancie uznal, že označenie zmluvnej strany jednak identifikačnými údajmi charakteristickými pre nepodnikajúcu fyzickú osobu (meno, priezvisku, rodné číslo, číslo OP

a adresa trvalého pobytu) a jednak údajmi identifikujúcimi dlžníka ako podnikateľa (obchodné meno, miesto podnikania, IČO) môže vzbudiť pochybnosti o tom, v akom postavení táto zmluvná strana pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupovala a či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah. Predmetná zmluva však túto pochybnosť odstraňuje tým, že v jej písomnom vyhotovení po označení dlžníka identifikačnými údajmi charakteristickými pre podnikateľa je dlžníkom podpísané osobitné písomné vyhlásenie, že finančné prostriedky sú mu poskytnuté na výkon podnikania. Z obsahu takéhoto vyhlásenia povinného (dlžníka) súd prvej inštancie nemohol dospieť k inému skutkovému záveru ako takému, že v danom prípade povinný pri uzatváraní zmluvy s oprávneným konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie sa plne stotožnil s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici vyjadreným v uznesení č.k. 41CoE/94/2021-146 zo dňa 14.07.2021. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh povinného na zastavenie a odklad exekúcie zamietol.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že súdny exekútor dňa 21.03.2016 doručil okresnému súdu doplnenie návrhu podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku a že po preskúmaní spisového materiálu mal za preukázané, že oprávnený doplnil návrh na vykonanie exekúcie v súlade s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v spojení s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, a teda v zákonnej lehote. Vzhľadom na skutočnosť, že nezistil rozpor so zákonom a nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku súd prvej inštancie rozhodol o pokračovaní exekúcie.

5. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinný. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nie je možné vyhovieť jeho návrhu na zastavenie a odklad exekúcie. Nesúhlasil ani s tým, že predmetnú zmluvu o úvere nie je možno podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku a v zákone o spotrebiteľských úveroch. Vyslovil presvedčenie, že predmetná zmluva má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že ide o zmluvu formulárovú, vyplnenú mandatórom oprávneného, ktorú oprávnený dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi, ktorí nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah, prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Oprávnený pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržuje ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodžiava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred uzavretím zmluvy o úvere, resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých ustanovení a o tom, aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca oprávneného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere povinný nepovažoval z uvedených dôvodov a vzhľadom na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporný. K zmluve o úvere povinný uviedol, že jej obsah je nevyvážený a je v neprospech spotrebiteľa. Zmluvu o úvere nemohol ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení bez možnosti pripomienkovania mu bola predložená na podpis. Vzhľadom na znenie zmluvy o úvere, všeobecných podmienok poskytnutia úveru a z dôvodu neprehľadnosti a nedodržania zákonom stanovených náležitostí zmluvy o úvere nemohol ustanoveniam zmluvy o úvere bez príslušného vzdelania, prípadne skúseností rozumieť a vyčítať z nej všetky pre neho plynúce následky. Tvrdenia o tom, že poskytnuté finančné prostriedky mu slúžili na účel podnikania povinný považoval za zavádzajúce a účelové. Zdôraznil, že je bežnou praxou oprávneného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt. K osobitnému podpisu, ktorý mal vyjadriť súhlas s účelom použitia finančných prostriedkov povinný uviedol, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy absolútne nemá, ani nemôže mať vedomosť o tom, aké právne následky preňho môže mať podpísanie oprávneným predformulovaného vyhlásenia týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov, ktoré sa nachádza v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokuje jeho súhlas s výškou poskytnutého úveru a výškou jednotlivých splátok. Povinný prehlásil, že poskytnutý úver použil výlučne na súkromné účely, pričom takto zamýšľal už pri podpise samotnej zmluvy. Uvedené vyplýva aj zo skutočnosti, že vo svojom účtovníctve viažúcom sa k jeho podnikaniu neeviduje predmetný úver. Zároveň poukázal na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na viacerú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a odvolacích súdov Slovenskej republiky. Povinný zároveň v odvolaní poukázal na zápisnice z pojednávania vo veciach vedených na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 9C/100/2016, sp.zn.

27Csp/82/2019, na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 4C/201/2015, ktoré zachytávajú výpovede obchodných zástupcov oprávneného. Výpovede týchto zástupcov oprávneného nesporne preukazujú nesprávnosť záverov prijatých odvolacím súdom. Preto považoval za potrebné v prejednávacom prípade bližšie skúmať skutočný charakter úverovej zmluvy, ktorý nie je možné ustáliť len s odkazom na to, že v úverovej zmluve je ako účel poskytnutia finančných prostriedkov uvedený výkon podnikania. Mal za zrejmé, že v prejednávacom prípade ide o právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho je tento potrebné posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Nakoniec poukázal na znenie čl. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil a exekúciu zastavil a vyhlásil ju za neprípustnú, povinnému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti oprávnenému v plnom rozsahu a povinnému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti oprávnenému v plnom rozsahu.

6. K odvolaniu povinného sa vyjadril oprávnený. Vo vyjadrení poukázal na skutočnosť, že dňa 03.06.2010 uzavrel s povinným zmluvu o úvere, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver na výkon podnikania. Povinný v zmluve o úvere uviedol a aj osobitne podpísal vyhlásenie, že poskytnuté peňažné prostriedky budú použité na tento účel. Povinný zmluvu o úvere uzatvoril ako dlžník pod obchodným menom Peter Bačík, ako fyzická osoba - podnikateľ, označený identifikačným číslom, pričom pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojho podnikania a finančné prostriedky mu boli poskytnuté na účel podnikania. Preto je možné posudzovať vzťah medzi nimi ako obchodnoprávny a nie spotrebiteľský. Povinný vlastnoručne podpísal prehlásenie, že finančné prostriedky mu boli poskytnuté na účel podnikania. Preto považoval tvrdenia povinného o tom, že pred uzavretím zmluvy nebol dostatočne informovaný o význame jednotlivých ustanovení a o tom, aký budú mať pre neho jednotlivé časti zmluvy dopad za bezpredmetné. Mal za nesporné, že povinný finančné prostriedky použil na výkon podnikania. Nakoľko dlžník nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu mal za to, že nie je spotrebiteľom a že vzájomný právny vzťah medzi nimi je obchodnoprávny. V prípade postavenia oprávneného treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinným vstupoval. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ C-464/01 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG. Vyslovil názor, že predmetný právny vzťah je právnym vzťahom medzi dvomi podnikateľskými subjektmi, a preto nie je možná aplikácia právnych predpisov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

7. K vyjadreniu oprávneného sa vyjadril povinný. Vyjadril svoj nesúhlas s tvrdeniami oprávneného uvedenými v jeho vyjadrení a uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní, ako aj všetkých svojich tvrdeniach v ňom obsiahnutých. Navyše uviedol, že samotný účel použitia finančných prostriedkov v úverovej zmluve vyznačil samotný oprávnený, a preto sa nemôže dovolávať na dobrú vieru vo vzťahu k účelu poskytnutia finančných prostriedkov. Tiež poukázal na jednotlivé výpovede finančných agentov oprávneného a na zápisnice, ktoré predložil spolu s podaným odvolaním. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle jeho odvolania a priznal mu plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie povinného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie povinného proti napadnutému uzneseniu v časti, ktorou súd prvej inštancie návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v tejto časti ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že odvolanie povinného proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie v časti, ktorou súd prvej inštancie návrh povinného na odklad exekúcie zamietol a rozhodol o pokračovaní exekúcie nie je odvolanie prípustné, a preto ho podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

9. Odvolací súd zo spisu zistil, že dňa 21.03.2012 bol u súdneho exekútora vo forme zápisnice spísaný návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému. Následne súdny exekútor požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvej inštancie dňa 30.05.2012 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom v predmetnej veci je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave, sp. zn. SR 01934/11 zo dňa 15.08.2011. Z exekučného titulu vyplýva, že rozhodcovským rozsudkom bola žalovanému (povinnému) uložená povinnosť, aby žalobcovi (oprávnenému) zaplatil sumu 1.838,27 Eur s príslušenstvom. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe blankozmenky vystavenej dňa 03.06.2010, ktorou žalobca (oprávnený) a žalovaný (povinný) zabezpečili svoj záväzkový vzťah

vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Rozhodcovský súd si právomoc spor rozhodnúť odvodil od rozhodcovskej doložky uzavretej medzi účastníkmi konania. Podaním zo dňa 26.04.2017 povinný podal návrh na odklad exekúcie, vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie podľa § 57 ods. 1 písm. g) a l) Exekučného poriadku z dôvodu, že výkon exekučného titulu by bol v rozpore so zákonom, v rozpore s dobrými mravmi, ako i v rozpore s verejným poriadkom. Namietal, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, a preto je neplatná, že medzi ním a oprávneným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva a že výška dohodnutej odplaty za poskytnutie úveru je neplatný právny úkon pre jeho priamy rozpor so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21.03.2016 súdny exekútor postúpil súdu prvej inštancie doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Uznesením sp.zn. 10Er/423/2012-101 zo dňa 13.09.2018. súd prvej inštancie exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia súdu o návrhu povinného na odklad exekúcie, vyhlásenie za neprípustnú a na jej zastavenie zo dňa 26.04.2017, oprávnenému uložil povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému, PhD. trovy exekúcie, súdnemu exekútorovi JUDr. Ivanovi Nestorovi náhradu trov exekúcie nepriznal a oprávnenému uložil povinnosť uhradiť právnenému zástupcovi povinného trovy právneho zastúpenia. Na základe podaného odvolania oprávneným Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp.zn. 41CoE/94/2021-146 zo dňa 14.07.2021 uznesenie súdu prvej inštancie sp.zn. 10Er/423/2012-101 zo dňa 13.09.2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vzťah vzniknutý medzi oprávneným a povinným ako spotrebiteľský a dospel k nesprávnemu záveru, že zmluva o úvere a rozhodcovská zmluva obsahujú ustanovenia, ktoré sú v rozpore so spotrebiteľským právom. Povinný vo vyjadrení zo dňa 29.07.2021 uviedol, že právne závery odvolacieho súdu nie je možné považovať za správne, nakoľko odvolací súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že samotný účel v úverovej zmluve vyznačoval sám obchodný zástupca oprávneného, pričom on ako dlžník nemal nijakú možnosť tento údaj ovplyvniť. Na preukázanie tejto skutočnosti predložil zápisnice o pojednávaní vo veciach vedených Okresným súdom Žiar nad Hronom sp.zn. 9C/100/2016, sp.zn. 27Csp/82/2019 a Okresným súdom Lučenec sp.zn. 4C/201/2015, v ktorých sú zachytené výpovede jednotlivých obchodných zástupcov, ktoré nesporne preukazujú nesprávnosť záverov prijatých odvolacím súdom. Ďalej poukázal na § 391 ods. 2 CSP a na § 220 ods. 3 CSP, ktoré umožňuje konajúcemu súdu odkloniť sa od rozhodovacej praxe. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh povinného na zastavenie a odklad exekúcie zamietol a rozhodol o pokračovaní v exekúcii.

10. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

11. Podľa ust. § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnému, ktorý je fyzickou osobou oprávnený opíše aj rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu (odkaz na § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového v znení zákona č. 438/2015 Z.z.) s povinným. Skutočnosti podľa prvej vety je povinný opísať aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie sa pripoja dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú.

13. Podľa § 243f ods.1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a v ktorých sa odo dňa účinnosti tohto zákona vyžadujú pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie náležitosti podľa § 39 ods. 4 je oprávnený povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 do 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona.

14. Podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 exekúciu súd zastaví, ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo vydané v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na

1. neprijateľné zmluvné podmienky,
- 2.obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo
- 3.rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom.

15. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu.

16. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

18. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o posúdenie charakteru zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným dňa 03.06.2010, odvolací súd charakter tejto zmluvy už posudzoval v uznesení sp.zn. 41CoE/94/2021-146 zo dňa 14.07.2021, v ktorom dospel k záveru, že povinný uzavrel zmluvu o úvere ako živnostník (podnikateľ) zapísaný v živnostenskom registri, označený obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom organizácie, pričom vlastnoručným podpisom potvrdil, že finančné prostriedky mu boli poskytnuté na výkon podnikania. Povinný spolu s podaním návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej zastavenie, ani následne v ďalšom konaní po vydaní zrušujúceho rozhodnutia odvolacím súdom žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že finančné prostriedky mu boli poskytnuté na iný účel, ako na účel podnikania. Povinným predložené zápisnice o pojednávaní podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné považovať za taký dôkaz, ktorý by preukazoval spotrebiteľský charakter vzniknutého vzťahu medzi ním a oprávneným v tomto konaní, nakoľko výpovede svedkov zachytené v týchto zápisniciach o pojednávaní sa týkajú konkrétnych sporov, v ktorých vystupovali iné strany sporu, ako povinný v tomto konaní. Odvolací súd zároveň uvádza, že výsledky rozhodovania, resp. dokazovania súdu prvej inštancie v obdobných veciach nie sú pre odvolací súd záväzné. Nakoľko oprávnený v ďalšom konaní súdu žiadne dôkazy preukazujúce jeho postavenie ako spotrebiteľa nepredložil a súd prvej inštancie je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že povinný v danom prípade pri uzatváraní zmluvy o úvere s oprávneným konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti. Odvolací súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo 2/2014 zo dňa 01.11.2015, podľa ktorého „Nerešpektovanie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacieho súdu súdom prvého stupňa je obmedzením účastníka v jeho práve na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivý proces.“. Vzhľadom na to, že povinný žiadnym spôsobom nepreukázal, že v právnom vzťahu vzniknutom medzi ním a oprávneným má postavenie spotrebiteľa a že finančné prostriedky mu neboli poskytnuté na účel podnikania, odvolací súd považoval námietku povinného, že má postavenie spotrebiteľa, a preto je potrebné na predmetnú vec aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv za nedôvodnú.

21. Podľa ust. § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

22. Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

23. Podľa § 56 ods. 8 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, je prípustné odvolanie.

24. Odvolací súd uvádza, že pre exekučné konanie bolo zákonodarcom zakotvené pravidlo (zásada), podľa ktorého odvolanie proti uzneseniu v tomto druhu konania o nútenom výkone súdnych rozhodnutí

a iných rozhodnutí nie je prípustné, a že výnimka z tohto pravidla sa uplatní len tam, kde osobitný zákon (Exekučný poriadok) výslovne odvolanie pripúšťa. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu, ktorým súd návrh povinného na odklad exekúcie a rozhodol o pokračovaní v exekučnom konaní podľa ust. § 243f ods. 6 Exekučného poriadku osobitný zákon (Exekučný poriadok) nepripúšťa.

25. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je v časti výroku o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie vecne správne, a preto ho v tejto časti podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Odvolanie povinného proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie v časti, ktorou návrh povinného na odklad exekúcie zamietol a rozhodol o pokračovaní exekúcie odvolací súd podľa § 386 písm. c) CSP odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné.

26. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).